

Jednotné zemědělské družstvo

Jednotné zemědělské družstvo se stalo neaktuálnější otázkou dneška našeho venkova. Bylo a je kolem něho mnoho řečí, ale ještě více všelijakých dohadů, často nesprávných a nijak nepodložených a někdy i záměrně falšovaných a zkreslovaných. Proto je třeba, aby se každý zemědělec podrobně seznámil s důvody, které vedly k tomu, že 22. února t. r. byl přijat Národním shromážděním zákon o jednotných zemědělských družstvech, dále s účelem, který je tímto sledován, s posláním jednotného zemědělstva, s rozsahem jeho činnosti a i způsobem jeho organizace.

Hlavním důvodem, který vedl k vydání zákona o jednotném zemědělstvu, je dnešní roztrfěnost zemědělského družstevnictví. Vláda chce ještě více podporovat družstevní hnutí než dosud. Republika však nemůže plynout drahocennými stroji a peněžními prostředky, nemůže je rozdrobovat na tisíce a tisíce trpasličích družstev s několika málo členy. Nemůže také připustit, aby družstva byla politicky ovládána a hospodářsky zneužívána bohatými jedinci v neprospěch drobných a středních rolníků. Není rovněž únosné, aby v některé obci bylo několik různých zemědělských družstev a v jiné žádné. Je proto třeba rychle a důkladně sjednotit zemědělské družstevnictví a vybudovat tam, kde dosud není.

Proč budou zakládána jednotná zemědělská družstva?

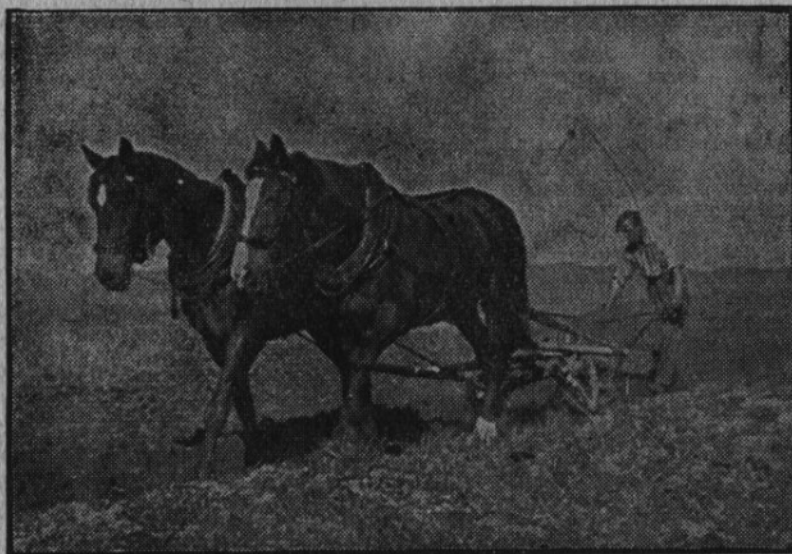
O tom se praví v § 1 zákona o jednotném zemědělském družstvu:

„V zájmu zajištění blahodárného rozvoje zemědělského družstevnictví a odstranění dosavadní roztrfěnosti družstevní činnosti v zemědělství jako dědictví minulosti budou zakládána na podkladě dobrovolnosti jednotná zemědělská družstva, která mají sjednotiti dosavadní různá zemědělská družstva a přinéstí významný prospěch pracujícím zemědělcům.“

Tato družstva budou lidovými družstvy a budou se nazývat jednotnými zemědělskými družstvy podle obce, ve které vzniknou. Zákon mluví výslovně o zakládání jednotných zemědělských družstev na základě dobrovolnosti. To znamená, že vznik jednotného zemědělského družstva závisí v každé obci jedině a výlučně na dobrovolném popudu a souhlasu rolníků. Jednotná zemědělská družstva nebudou vznikat na základě žádného příkazu ani nařízení. Někde vzniknou ihned, jinde později, až rolníci sami pochopí, jak neocenitelným pomocníkem v jejich práci jim bude jednotné zemědělské družstvo.

Jaké je poslání jednotného zemědělského družstva?

O tom řekl Dr. Ing. Jiří Kotátek, odborový přednosta v ministerstvu zemědělství toto:

J. Pospíšil:

Volyňskému zemědělci

Tvá ruka dovedla držeti kleč, v cizině Čechům slávu vyoral a do zbraně když vlast pak zavolala, se stejnou silou uchopila meč.

Vítězství prapor ve vlast otci nést a lepší zítřek dětem vydobýti — však ona umí také pohladiti a tvrdou cestou slabé umí vést.

Dnes předků svých rodném na poli zas místo zbraně kleče pluhu svírá, a hojný pot si přitom s čela stírá ta tvoje ruka, tvrdá, s mozoly.

K novému cíli upří dnes svůj zrak a k němu spěj, jak dřive, neochvějně, podanou ruku bratra stiskni pevně a činy dokaž, že jsi Volyňák!

„Je základním posláním jednotného zemědělského družstva, aby pomáhalo rolníkům ke zvelebení zemědělské výroby ve všech oborech zemědělské práce, aby přispívalo k plnění pětiletého plánu v zemědělství a aby působilo ke zvýšení sociální a kulturní úrovně našeho venkova. To znamená, že jednotné družstvo může vyvíjet každou činnost, která pomůže zemědělcům k zvelebení jejich vlastního hospodářství, k zvýšení jejich životní úrovně, k plnění jejich výrobních a výkupních povinností a k zajištění úkolů pětiletého plánu v obci. Postupně bude však jednotné družstvo rozvíjet v obci především tu činnost, pro kterou jsou v místě nejlepší podmínky, kterou rolníci nejvíce potřebují a pro niž se družstvo na základě dobrovolného usnesení většiny členstva rozhodne. Tato definice základního poslání jednotného zemědělského družstva respektuje tedy plně zásadu pomoci rolníkům a zásadu demokratického rozhodování většiny malých a středních rolníků ve vedení i v členstvu družstva. Bude tedy záležet na místních poměrech a na vůli rolníků samých, které

formy družstevní spolupráce si vyberou a který obor zemědělské činnosti pro uplatnění těchto forem si zvolí — jakého stupně vývoje dosáhne družstevní činnost v té které obci...“

Jaký je tedy rozsah činnosti jednotného zemědělského družstva?

Nemusíme zvlášť zdůrazňovat, že veliký. Vyjmenujeme jen některé základní obory. Je to především obor mechanisace zemědělství, jehož účelem je pomocí především malým a středním rolníkům, využití hospodářských strojů, snížit výrobní náklady v zemědělství, snížit potřebu pracovních sil a potahů, zvýšit výrobnost práce na mlaých hospodářstvích. Toho dosáhneme jen družstevním užíváním strojů. Rolníci z vlastní zkušenosti však dobře vědí, jak dosavadní roztrfěnost pozemků ztěžuje řádné využití strojů. Jedním z důležitých prostředků jak ulehčit rolníkům práci, využít je scelování půdy. Proto také scelování — pro účelné osevní postupy — se stane jednou z činností jednotného zemědělského družstva, rozhodnou-li se pro ně rolníci.

Dalším velmi důležitým oborem čin-

nosti, který zvláště v poslední době neobyčejně zajímá nejen rolníky, ale celou naši veřejnost, jsou opatření ke zvýšení úrodnosti pozemků v souvislosti s hospodařením vláhou. Jde tu především o zřizování rybníků, závlah, větrolamů a zalesňování strání a neplodné půdy. Je to úkol naléhavý a u nás na Žatecku a Podbořansku úkol prvotný, úkol životní důležitosti. Tyto okresy již třetí rok trpí katastrofálním suchem a jediné společným úsilím, družstevní svépomocí a za podpory ústředních míst podaří se odvrátit hrozící nebezpečí, které nesmí být podceňováno!!

Zemědělská pětiletka klade zvláštní důraz na nutnost zvýšení živočišné výroby. Je třeba věnovat pozornost zvelebení rostlinné výroby, výroby lesní a vůbec veškeré zvelebovací činnosti v rámci obce. V péči o ulehčení práce rolnické ženy je třeba rychle učinit další opatření. Také v plánování zemědělské výroby bude jednotné zem. družstvo v obci rozhodujícím činitelem. Až bude řádně vybudováno, bude uzavírat s rolníky v obci smlouvy o výrobě. Družstvo bude dbát o rozvoj kulturního života na vesnici, bude organizovat kurzy a školení, lidové výzkumnictví a pokusnictví, budovat kulturní domy a pod.

Když pozorně prostudujeme ustanovení zákona o činnosti jednotných zemědělských družstev, zjistíme, že v nich není vlastně nic podstatně nového. Vždyť právě pro tyto různé obory činnosti byla kdysi zemědělská družstva zakládána a činnost družstva v každém tomto oboru je zájmem každého rolníka. Jednotné zemědělské družstvo vrací se tedy k plnění původního programu družstevnictví, tak jak o něm kdysi mluvili jeho průkopníci.

Zbývá nám ještě dodat, že v každé obci bude jen jedno jednotné zemědělské družstvo, jehož členem se může stát dobrovolně každý pracující zemědělec nebo osoba, která svou činností může přispět k splnění poslání družstva. Podle zákona mohou být členy jednotného zemědělského družstva i nezemědělci, družstvo však nesmí proto nikdy ztratit povahu družstva zemědělského s rozhodujícím podílem rolníků v jeho vedení.

Sjednocení a demokratisace zemědělského družstevnictví na základě jednotného zemědělského družstva je věc potřebná a naléhavá. Bez sjednocení by družstevnictví, toto významné hnutí rolnické svépomoci nemohlo být plně vráceno do rukou pracujících zemědělců a využito ve prospěch venkovského lidu. Nemohlo by pinit významné úkoly na cestě k zvelebení zemědělské výroby a k dosažení blahobytu našich rolníků.

Úkoly jednotného zemědělského družstva jsou především hospodářské a výrobní. To zaručuje rolníkům, že se jim nově organizované zemědělské družstevnictví stane neocenitelným a nepostradatelným pomocníkem v plnění výrobních úkolů i dodávkových povinností, ve zvelebování jejich hospodářství, v zajišťování spokojeného a blahobytného života pro ně i pro jejich potomky.

Čím dříve naši rolníci ustaví v obci jednotné zemědělské družstvo s poctivými a zkušenými zemědělci v čele a s rozumným pracovním programem příští činnosti, tím dříve si zajistí v jednotném zemědělském družstvu účinnou pomoc pro zdárné splnění velkých úkolů zemědělské pětiletky.

Apelujeme proto na všechny vol. Čechy aby spolupůsobili při zakládání jednot. zem. družstev v obcích, kde jsou osídleni.

V jednotě je síla.

J. ca.

Jaroslav CHUDOBA:

Adam Mickiewicz - poeta i Słowianin

(Odczyt wygłoszony na akademii dla polskich robotników w Żatcu)

(Dokończenie)

Ale postać i twórczość Adama Mickiewicza to nie tylko wasze rodzime, polskie dobro. Nazwano go już — i słusznie — największym obok Puszkina poetą słowiańszczyzny.

W istocie — obaj dokonali rewolucji w poezji swoich narodów — i obaj osiągnęli szczyty w doniosłości i mistrzostwie słowa, promieniując na wszystkie braterskie ludy słowiańskie. Obaj ugruntuowali swoją serdeczną przyjaźń we wspólnych marzeniach o „czasach idących, kiedy narody zapomniawszy o sporach, zjednoczą się w wielkiej rodzinie.”

Myśl odzyskania niepodległości Polski łączył Mickiewicz z koncepcją rewolucji narodów słowiańskich, również ujarzmionych i czekających wyzwolenia. U progu historycznego roku 1848 Mickiewicz przepowiada ważne wypadki. Wiąże je z konkretną, zbliżającą się chwilą odrodzenia Polski i odrodzenia świata. Wykazuje przy tym orientację dojrzałego polityka, który widzi realną możliwość uderzenia w ówczesną Austrię, drogą rewolucji narodów słowiańskich, których przedstawiciele stanowili znaczny odsetek armii austriackiej. Wynikiem tej koncepcji jest stworzenie przez Mickiewicza Legionu polskiego we Włoszech.

W „Składzie zasad” Legionu włoskiego na czele którego stanął Adam Mickiewicz, żeby realizować swoje polityczne zamiary, które niestety nie doszły do skutku, sformułował radykalny program polityczno-społeczny nowej Polski. Uderza w nim hasło równouprawnienia, hasło zmiany ustroju społecznego, przemawiają hasła wzywające do współpracy i przyjaźni z narodami słowiańskimi.

Jakże żywo, jak współcześnie brzmią dziś w sto lat po tym manifestie te oto zasady:

„Każdemu Słowianinowi, zamieszkałemu w Polsce braterstwo, obywatelstwo, równe we wszystkich prawo.

Pomoc polityczna, rodzinna, należna od Polski bratu Czechowi i ludom pobratymczym czeskim, bratu Rusowi i ludom ruskim! Pomoc chrześcijańska wszelkiemu narodowi jak bliźniemu.”

Dopiero dziś wszystkie powyższe zasady stały i stają się rzeczywistością. Dziś realizuje się wszystko to, w co on wierzył, o czym marzył, za co walczył. Dziś odzyskała zupełną wolność i ziemia ojczyzna poety, w której wolny polski naród buduje nowe, wolne, socjalistyczne życie — dziś wszystkie narody słowiańskie podały sobie braterskie dłonie na zgodę i współpracę. Dziś wolne narody demokracji ludowej realizują jego hasło, rzucone w „Odzie do młodości”:

„Dalej, bryło, z posad świata,
nowymi pchnięmy cię tory —
aż opleśniał zbywszy się kory
zielone przypomnisz lata...”

Podziw, którym ludzkość otacza wielkich poetów, sprawił, iż dokoła ich życia oplata się zazwyczaj jakaś legenda, otaczająca ich nimbem nadzwyczajności, niemal cudowności. Tak stało się i z Mickiewiczem, którego życie toczyło się po szlakach rzadko w dziejach oglądanych. Większą część swego życia spędził Mickiewicz poza granicami Polski — na obczyźnie — śmiertelną dręczony tęsknotą do kraju. I umarł w r. 1855 na obczyźnie i tam go pochowano. Lecz w r. 1890 sprowadzone zostały prochy jego do Krakowa na Wawel — gdzie spoczął wśród królów.

Lecz teraz niema dla niego obczyzny, On należy wszystkim narodom — przede wszystkim narodom słowiańskim. A wszyscy ludzie, walczący jeszcze dziś o wolność — to jego bracia — a jego poezja jest ich wiecznie żywym dobrem. Albowiem Mickiewicz — to poeta najrdzenniejszy narodowy a zarazem najogólniej ludzki, gdy mówi:

„Ja kocham cały naród” —
objąłem w ramiona /
wszystkie przeszłe i przyszłe
jego pokolenia”.

albo

„Nazywam się Million —
bo za miliony kocham,
cierpię i znoszę katusze...”

Bo człowiek jest nieśmiertelny w swym dążeniu do prawdy i dobra — i nieśmiertelną jest prawdziwa poezja — poezja, która żyje z człowiekiem, lubi człowieka, walczy o człowieka i służy człowiekowi.

Prawdziwa — rzeczywista poezja. A Mickiewicz był prawdziwym człowiekiem — Polakiem i Słowianinem — i rzeczywistym poetą.

VOLYNSKY ZPRAVODAJ

Zprávy svazu

2. olympiada lidového umění a tvorby. Svaz Čechů z Volyně uspořádá v rámci květnových oslav ve dnech 30. IV. a 1. V. t. r. v Žatci 2. olympiadu lidového umění a tvorby pod heslem „Slované na cestě k socialismu a v boji o mír“, kterou věnuje jako kulturní dar republice k IX. sjezdu komunistické strany Československa.

Podmínky a rozsah tohoto kulturního podniku jsou současně uveřejněny

Ústřední výbor Svazu ukládá všem okresním odbočkám, aby přípravě 2. olympiady věnovaly plnou pozornost, aby přispěly radou i pomocí všude tam, kde toho bude zapotřebí a včas hlásily všechny závady, překážky a nedostatky.

2. olympiada bude naší manifestací za mír, družbu a spolupráci všech slovanských národů.

Slavnostní udělení polských voj. vyznamenání vol. Čechům, příslušníkům čs. zahr. arm. ze SSSR. Svaz Čechů z Volyně připravuje na 1. května t. r. v Žatci slavnostní udělení polských voj. vyznamenání vol. Čechům, příslušníkům čs. zahr. arm. ze SSSR, vyznamenaným polskými řády a medailemi. Pro vyznamenané vol. Čechy bude potom uspořádána slavnostní akademie, na které vystoupí vítězové 2. olympiady lidového umění a tvorby.

Schůze vol. Čechů v okrese Louny. Novou úpravou hranic okresů připadly obce Březno, Brvany, Lipenec a Mánice na Žatecku sousednímu vnitrozemskému okresu Louny. Okresní činitelé projeví plně pochopení pro potřeby a zájmy vol. Čechů, kteří tvoří většinu obyvatel v těchto obcích, a nabídli jim zastoupení institucích, především v okresním akčním výboru. Svaz Čechů z Volyně svolává proto na sobotu 9. dubna t. r. schůzi vol. krajanů do obce Mánice, kde budou zvoleni delegáti do těchto lid. orgánů a projednány některé aktuální záležitosti našich krajanů. Schůze se koná v hostinci br. Kosovského o 20. hod.

Upozornění bývalým příslušníkům RA a polské armády

Svaz Čechů z Volyně se sídlem v Žatci obdržel od ministerstva národní obrany přepis ve věci zhodnocení vojenské služby volyňských Čechů v Rudé armádě anebo v polské armádě.

Podle dosavadní praxe byla Čechům z Volyně jako bývalým státním příslušníkům SSSR anebo Polska hodnocena jejich služba v armádách těchto států v osvědčení vydaném podle § 8 zák. 255/1946 Sb jen jako účastníkům zahraničního hnutí.

Nyní MNO rozhodlo, aby tato služba byla Čechům z Volyně hodnocena jako vojenská služba ve spojenecké armádě, což bude mít vliv na úpravu jejich branného poměru.

Všechny volyňské Čechy bývalé pří-

Nezapomeňte na

krajský budovatelský sjezd reemigrantů v Ústí n. L. ve dnech 2. 3. dubna t. r.

slušníky RA anebo polské armády, jejichž žádost o osvědčení podle § 8 zák. 255/46 Sb. byla již MNO vyřízena a kteří jsou již v držení tohoto osvědčení (t. zv. „přednostní právo“), žádáme, aby jej přezkontrolovali a zjistili, že jejich vojenská služba ve zmíněných spojeneckých armádách jest zhodnocena jen jako účastníkům zahraničního hnutí podle § 1, odst. 1. č. 1, písm. e zák. č. 255/1946, aby to ihned hlásili na Svaz Čechů z Volyně v Žatci, odkud jim budou poslány příslušné pokyny a tiskopisy žádosti o zhodnocení této služby jako vojenské služby ve spojenecké armádě.

Různé zprávy

Vojáci dětem padlých u Dukly

Příslušníci voj. útvaru 5304 na Moravě uspořádali sbírku pod vánoční strom republiky, která vynesla 19.170,- Kčs. Návrh vojáků, aby výnos sbírky byl rozdělen nejpotřebnějším dětem po padlých u Dukly a na východním Slovensku, byl po prozkoumání majetkových poměrů v těchto dnech realizován. Čtyřem rodinám po padlých s největším počtem nezaopatřených dětí byl rozdělen výnos sbírky tak, že na každé dítě připadla částka 1500 Kčs.

Ministerstvo národní obrany poděkovalo jménem podarovaných příslušníkům vojenského útvaru 5304, kteří věnovali ze svých skrovných prostředků značnou částku a tak nejlépe uctili památku svých padlých kamarádů, kteří položili život za svobodu našeho lidu a za spravedlivý a trvalý světový mír. Naši vojáci tak projevili vysoké politické uvědomění a pochopení, že následky německého fašismu je třeba nejen odstraňovat, ale i proti všem novým odrůdám fašismu stále bojovat.

TMNO

Potřebujeme schopné ošetřovatelky

Jedním z aktuálních úkolů dneška je získat dostatek diplomovaných ošetřovatelek. Už dnes máme po celé republice rozsáhlou síť ošetřovatelských škol. Studentky jsou ubytovány v internátech a tam se také stravují. V prvním roce se vzdělávají theoreticky, poslouchají přednášky o tělovědě, fyziologii, bakteriologii, hygieně, lékařské mravouce, ústavním hospodaření. Ve druhém ročníku pak už se seznamují s praxí v nemocničních pokojích, ambulatoriích a operačních sálech. Po těchto dvou rocích práce a vykonaných zkouškách se žákyně stane diplomovanou sestrou.

Děvčata, jež mají zájem o toto povolání, mohou se ihned přihlásit v nejbližší ošetřovatelské škole nebo v nejbližší

úřadovně Spolku Čs. Červeného kříže, kde dostanou podrobné informace.

Jak je možno stát se diplomovanou sestrou-ošetřovatelkou

Dívky a ženy od 17 do 30 let absolvují některou z ošetřovatelských škol, kterých je v republice 41, a složí diplomové zkoušky. Internátní poplatky byly ve školách dočasně zrušeny. Školení, ubytování i stravování je proto bezplatné, kromě prvních čtyř zkušebních měsíců, kdy je poplatek 700 Kčs měsíčně. Patnáctileté dívky mají nyní ještě snadnější cestu, jak dosíci diplomu. Po prázdninách mohou vstoupit do odborné školy sociální a zdravotní v některém z těchto měst: Praha, Brno, České Budějovice, Plzeň, Ústí nad Labem, Pardubice, Jihlava, Ostrava, Opava a Gottwaldov. Také odborné školy pro ženská povolání jsou dobrou předběžnou přípravou pro ošetřovatelky. V 17 letech se rozhodnou pro některé ze tří hlavních odvětví, t. j. pro školení sociální, výchovné nebo zdravotní. Rozhodnou-li se pro zdravotnictví a z něho pak ošetřovatelství, stanou se diplomovanými sestrami-ošetřovatelkami.

Volné jízdy

Ministerstvo dopravy ruší od 1. dubna všechna omezení provozu motorových vozidel. Mohou tedy jezdit všechna vozidla, která byla připuštěna k provozu, a to i v neděli a o svátcích. Souvisí to také s uvolněním prodeje motocyklů a aut.

Jezdit tedy může každý, ale ne každý dostane poukázky na levný benzin za 18 Kčs litr, které se vydávají jenom z důvodů veřejného zájmu. Ostatní majitelé motorových vozidel jsou odkázáni na volný prodej, v němž litr benzínu stojí 60 Kčs.

Oznamujeme všem svým předplatitelům a čtenářům, že přijímáme závazné přihlášky na odběr vázaných ročníků Věrné stráže. Jsou to zatím dvě knihy (v jedné je obsažen I. a II. ročník, ve druhé III. ročník) v poloplátěné vazbě. Jedna kniha stojí 200 Kčs včetně poštovného. Ústní nebo písemné oznámení podávejte na adresu administrace Věrné stráže, Žatec, nám. Dr. E. Beneše 155, tel. 550.

Naším chmelařům

Během posledních dnů navštěvuje nás veselé jarní sluněčko. Krásné, bezvětrné a teplé počasí musí popohánět všechny správné chmelaře k přemýšlení, co by mělo být již vykonáno a co se má nyní konat ve chmelařství.

Vynasnažíme se našim chmelařům poradit.

Máte-li chmelnice v pořádku již od podzimu (věříme, že máte), neleží-li vám na chmelnicích ještě loňská réva (chmelovina), pak dnešní vaší práci za teplých, bezvětrných a slunečných dnů jest zajistiti se proti mšiči chmelové, která vám tak často kazí úrodu i náladu, okrádá vás o drahocenný čas v letě a která (podle údajů Státní výzkumné stanice chmelařské v Žatci) bude letos na chmelnicích v hojnosti, nebudě-li proti jejímu masovému množení proveden včas zákrok.

Jelikož ve skladištních družstvech letos nemáme dostatek nikotinových a anabasimových prostředků pro hubení mšice chmelové a rostlinách chmelových během vegetace, musíme se snažit zbavit se mšice již v této době, kdy ještě nemáme tolik práce na poli, a kdy můžeme použít k jejímu hubení přípravků snadno dosažitelných.

Jak je vám jistě známo, mšice chmelová ukládá na podzim svá vajíčka na větvičky švestek, slív a trnek. Vajíčka na větvičkách přezimují, na jaře se z nich líhne první, bezkřídlé pokolení mšic, které nám sníží úrodu švestek tím, že se živí soky pukajících švestkových buněk a mladých švestkových listů.

Pak se objeví druhé pokolení mšice na švestkách, kterému postupem doby narůstají křídélka a které zaletí na mladé rostlinky chmelové. Další pokolení je již zase bezkřídlé, ssaje na listech chmelových a stále se množí. Toto pokolení a všechny další přináší našim chmelařům tolik nepříjemných chvůlek — snižuje úrodu chmele, jeho jakost, je původcem nevykonání plánu sklizně a řady jiných nepříjemných důsledků. Nesmíme dopustit, aby se nám líhlo první a druhé pokolení mšice na švestkách, slívách a trnkách. Za tímto účelem musíme zničit mšiči chmelovou již dnes — zítřka, dokud je ještě v podobě vajíček na stromech, dokud je nepohyblivá.

Jak toho docílíme?

1. Postříkajte všechny švestkové a slívové stromy a odkopky 2 až 3% roztokem organických barviv (ortopri-

pravků — nitrosan, favor, ivernol, hortol a barvikol — 2 kg barviva na 100 l vody), čímž zničíte vajíčka na švestkách. Spotřeba roztoku: 10 l na 1 strom švestkový, asi 5 l na mladý štěp.

2. Ještě lepší a účinnější prostředek je 5% roztok karbolina (5 kg karbolina na 100 l vody). Tímto prostředkem dokonale zničíte vajíčka mšice chmelové a také puklici. (Používat tam, kde švestkové a slívové stromy jsou silně napadeny puklicí!) Spotřeba roztoku: 10 l na 1 švestkový strom, asi 5 l na mladý štěp.

3. Bezpodmínečně zničte v celém katastru vaší obce, zvláště kolem chmelnic, všechny keře, trnkové a pláňé rostoucí slív, neboť na nich přezimují vajíčka mšice chmelové. Vykopejte je a spojte.

Vykonáte-li toto vše, zajistíte státu i sobě stárou a dobrou úrodu chmele a zbavíte se nepříjemnosti letního postříku chmele proti mšiči, ušetříte tím mnoho pracovních hodin, tolik potřebných pro plnění pětiletky.

Proto s heslem: „Jakostním chmelem k spokojenosti pěstitele i odběratele“ do boje proti mšiči chmelové jarním postříkem stromů.
Ing. Václav Kučera.

Upravte své chmelnice

Je pochopitelné, že ministerstvo zemědělství a všechna kompetentní místa budou se zájmem sledovat postup prací na chmelnicích, z nichž nám plynou cenné devisy.

Státní výzkumná stanice chmelařská v Žatci provádí již šetření, jak tyto práce postupují. Dle informací, jež jsme dostali, postupují práce slibně. V mnohých případech jdou volyňští chmelaři vzorem v úpravě svých chmelnic. S politováním však bylo konstatováno, že jsou i takoví, kteří se svými pracemi pokulhávají a zůstávají daleko pod průměrem.

Svaz Čechů z Volyně jako vrcholná organizace volyň. Čechů má pochopitelně zájem, aby z našich řad byli jen ti nejlepší. Šli jsme příkladem v cizině a tím více musíme jít příkladem doma, kde máme všechny možnosti uplatnit své schopnosti a nabyté zkušenosti. Je známo, že chmel z Volyně byl známkován jako „Žatecký chmel“ a vyvážen tak za hranice. Je tedy zřejmé, že se vyrovnal tomuto chmeli ze Žatce. A největší zásluhu na tom měli jistě naši chmelaři.

Hledáme plány českých obcí na Volyni

Abychom mohli co nejpřesněji zachytit pro kroniku české Volyně celkový obraz našeho života, potřebujeme k tomu nejrůznější materiál. O některém jsme psali již dříve.

Chtěli bychom nyní ještě upozornit, že krásným doplňkem celkového obrazu každé obce by byl katastrální plán obce. V těchto dnech nám došel takový plán obce Nivy Hubinské. Na plánu je záznamná původní rozloha obce v době, kdy byla tato založena a pak jsou zvláště vyznačeny ty pozemky, které obec dokupovala postupem času v době svého růstu. Samozřejmě, že plán ukazuje velikost jednotlivých parcel, cesty, dráhu, obecní lesy atd.

Bylo by velmi dobře, kdyby naši občané se pokusili zjistit, zda těchto plánků nebylo přivezeno více. Pokud byly přivezeny, prosím krajané, aby je zaslali na adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci. Tam z nich pořídíme přesné kopie a plány zase vrátíme jejich majitelům.

Hlášení domků, určených k zbourání

Mezi konfisk. domky jsou četné objekty, jež neze již opravit ani jinak využití a bude je třeba odstranit zbouráním, aby mohl být získán materiál zužitkován pro staveb. účely. Protože se to však nesmí stát bez předchozího souhlasu OÚ a FNO, vybízí tento úřad všechny místní národní výbory, aby nejdříve do 15. dubna t. r. předložily příslušným oblastním úřadovněm OÚ a FNO trojmo seznamy domků, určených k zbourání s udáním čp., struč. popisu a důvodů k zbourání. Oblastní úřadovny po přezkoumání seznamů opatří demoliční výměry a pověří MNV prodejem bouraček zájemcům buď dražbou neb prodejem z volné ruky. Upozorňujeme však opětně, že bez souhlasu OÚ a FNO nesmí být žádný objekt, konfiskovaný dle dekr. č. 108/45 Sb. odstraněn. Ja.

Polská třiletka byla v průmyslu splněna na 108%, v zemědělství na 103% a v dopravě na 109%.

Přímé výdaje USA na vojenské účely se zvyšují u srovnání s minulým rozpočtovým rokem více než o 21 miliard dolarů.

A proto abychom ani doma nezůstali pozadu organizuje Svaz Čechů z Volyně soutěž na nejlépe vedenou a ošetřenou chmelnici. Tomu, kdo vyjde z tohoto soutěžení jako vítěz, uspořádá SČzV jako odměnu dobrovolnou brigádu, která tuto nejlepší chmelnici zdarma očesá.

A ještě několik praktických rad:

1. Na chmelnicích má být seřezána, sebrána a spálena réva (chmelovina).

2. Nesmí ležet na chmelnicích zbylé chmelové drátky.

3. Pokud se chmelnice na jaře nehnojí, musí být priorána nebo odorána už na podzim.

4. Ve chmelnicích nebo v bezprostřední blízkosti chmelnic nesmí ležet zbytky z minulých sklizně.

5. V obcích, kde priorování a odorování na podzim není obvyklé, musí být chmelnice uvláčený.

6. Jak praví nepsaný chmelařský zákon: chmel se řezá týden před Vojtěchem (23. dubna) a týden po Vojtěchu.

Neprovádějte tedy řezy dříve ani později, neboť se tím sníží výnos!

Naši na Šumavě

Horšovský Týn — vlastně by se mělo psát Meclov — a tu jsme u jednoho z vítězů I. olympiady Jiřího Šulženka, který tenkrát obsadil dvě druhá a jedno třetí místo. Když uvážíme, co to znamená v celostátní konkurenci ve čtyřech slovanských řečích — je to jistě velký úspěch. Tenkrát velmi zdatně zastupoval spolu se sl. J. Kazilovskou odbočku Horšovský Týn. Uplynulý od té doby jen čtyři měsíce, je to doba poměrně krátká, a Meclov se hlásí se samostatným vystoupením souboru pro propagaci slovanského národního umění. Dříve zde nebylo nic — jak říkali účinkující, vše spalo a byl zde život smutný. Ale předseda odbočky, agilní veřejný pracovník učitel M. Šulženko pomohl svému synovi v organizaci takového kroužku, který by zde propagoval slovanské národní umění. Ovšem, mládež ve Meclově mnoho nebylo a tak celý soubor odbočky ze Suchboly n. O. čítající 20 osob se sjíždí do Meclova z okolních vesnic: Chřebřan, Polžic, Srbů a Ostromeče (jen 19 km na kole). Ale nadšení dokáže vše. Povoláním jsou všichni zemědělci a jejich dirigent, mladíček Jan Pospíšil, je přímo objev. Mohu zde směle prohlásit, že je to člověk, který dokáže tvořit. Všechny hlasy pro sbor si upravuje sám. Zpívají čtyřhlasně, ale jak vymalézavě, a když se dobře sezpívají, budou mít velkou naději na velmi dobré umístění a možná i na vítězství na II. olympiadě ve sborovém zpěvu. Také ve sborové recitaci mají dobré vyhlídky. Tak konečně i Horšovský Týn má o propagaci slovanské vzájemnosti postaráno. Ve vší tichosti po návratu z I. olympiady začali pracovat a výsledek je zde. Také jejich dua a tria jsou velmi dobrá. Při tanci doprovází na harmoniku p. Václav Urban, místní Čech, který se s velkým pochopením zapojil do propagace slovanského lidového umění. Přijel jsem se podívat na generální zkoušku 26. března. Pana učitele jsem zastal v úloze zahrádky s rýčem na zahradě. Dívky a mládenci pracovali na poli, poklidili a přijeli na koláčích na zkoušku. Ano, udělali jsme velký kus práce, jen tak dál a úspěch se jistě dostaví.

Po zkoušce jsem dal Šulženkovi ml. několik otázek, na které takto odpověděl:

Jaké máte vzpomínky na I. olympiadu?

— Samozřejmě, že krásné, ale také velké starosti, když uvážím že musím obhájit alespoň ta místa která jsem dobyl.

Jak jste propagoval od té doby slovanskou lidovou tvorbu veřejně?

— Studuji v Plzni elektrotech. školu a jsem kult. ref. odbočky SČM-MSD a děláme společně s voj. posádkou veřejné večírky pro vojáky. Sám tančím a recituji. Přitom každou neděli dojíždím domů do Meclova, kde máme tento náš kroužek „Šumavan“ v němž spolupracuji. Přihlásil jsem jsem se také do celostátní soutěže STM aie odmítli moji přihlášku v sólovém tanci a tak jsem soutěžil jen v recitacích ve čtyřech slovanských řečích. Ale při vyřazování v Plzni českou báseň vyslechli a těm ostatním že prý nerozumějí... Ovšem, při přihlašování byli touto mojí myšlenkou nadšeni.

Jak se připravujete na II. olympiadu?

— Já osobně za sebe ještě nepracuji, neboť přednější je náš kroužek — sebe nechávám naposled, až co mi zbude času. Na Zatec se velmi těším.

2. olympiada lidového umění a tvorby 1949

Konečně bylo rozhodnuto, že 2. olympiada se bude konat přece zase v Zátci. Z odboček žádná nevykázala tolik energie a zájmu, aby se stala pořadatelem. Po zralé úvaze ohledně termínu došli jsme k přesvědčení, že nejlépe se hodí 1. květen. Je to nejen symbolické — k Svátku práce — ale také proto, že na sobotu aneděli si každý udělá volno a tím také nebudeme ztrácet pracovní hodiny a to, co jsme se během zimy naučili, do podzimu nezapomeneme. Bude zaseto. A na podzim je termín velmi nevhodný, neb končí žně, začne řepa a setí, není čas ani na přípravu. A za celou zimu jsme měli čas se připravit, a co není, ještě může být za ten měsíc dohnáno. Potěšitelné je, že někteří vítězové I. olympiady se přihlásili do celostátní soutěže SČM, a věřím, majíce za sebou přípravu, že dobře obstojí. Otiskli jsme řadu básní ve všech požadovaných řečích, mohl si každý vybrat a dnes otiskujeme báseň, která je povinná pro každého, kdo bude recitovat solo. Ještě jednou upozorňuji, že bez povinné básně nikdo nebude klasifikován. Soutěžit se bude: Zpěv — solo, duo a sbor. Recitace: solo a sborové. Tance: solové a skupinové. Hudební nástroje: klavír, kytara, harmonika, housle. Dále jsou do soutěže pojaty tyto disciplíny: Řečnické projevy (téma může být voleno libovolně, ovšem s ohledem k aktuálnímu dění dneška). Také mladým lidovým básníkům dáváme možnost se veřejně uplatnit. Mohou se zúčastnit tvorbou vlastních básní. Tito musí do 20. dubna poslat své básně na adresu redakce Věrné stráže s podotknutím: „2. olympiada“. Podmínka je: čtyři básně české neb slovenské, a také mohou být od téhož autora v řeči ruské, ukrajinské neb polské. Tedy pro básně a jiné účastníky 2. olympiady konečný termín je 20 duben! Pozdější přihlášení nebude přijato. Vyřazování vítězů bude 30. dubna odpoledne a večer. Všichni, kdož mají o tuto soutěž zájem, nechť požádají písemně o přihlášku na adresu: redakce Věrné stráže, (2. olympiada) Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tyto pak řádně vyplní a okamžitě na tutéž adresu vrátí. Nejlépe doporučeně, aby se pak někdo nevymlouval, že přihlášku poslal.

Naše 2. olympiada se koná pod heslem: „Slované na cestě k socialismu a v boji o mír!“ Podmínka čtyř slovanských řečí. Žádám, aby se každý, kdo se chce soutěže zúčastnit, nerozpakoval, neb jak říkají Rusové: „Solnce ně stoit a vrěmja ně pasjotsa.“

Všichni ti, kdož se umístili na I. olympiadě na prvních dvou místech, jsou kvalifikováni do závěrečné soutěže automaticky, ovšem přihlášku si musí podat také, ostatní se musí kvalifikovat vyřazováním, které provedu po včasném jejich přihlášení.

Vladimír Libovický.

Tím končí rozhovor s vítězem I. olympiady, komentáře není zapotřebí. Chtěl bych jen dodat, že je nutné, abychom takové soutěže pořádali a že to není žádná konkurence celostátní soutěže STM a naopak její doplňování. Předně, když chceme propagovat slovanské lidové umění, nemůže se to odbyť jen přednáškou, musí to být čistá ruština, polština, ukrajinština a musíme s tím mezi lid. Takové předpoklady máme a proto takové kroužky volyňské mládeže udělají velkou věc. Bylo by přímo hříchem, kdybychom se této věci neujař. Doufám, že najdeme více pochopení na kompetentních místech. Dosud praktickou pomoc projevili jen ÚV ČUZ v Praze.

Věřím, že v budoucnu nebude zapotřebí tlumočnicků na našem venkově a že slovanská píseň a tanec dostanou i do těch nejmenších vesniček.

Nový kroužek „Šumavan“ z Meclova je dalším kladným přínosem.

Vladimír Libovický

Novinkou 2. olympiady lidového umění a tvorby budou dvě ceny za všestrannost. V soutěži jednotlivců obdrží cenu za všestrannost ten, kdo bude účinkovat v několika disciplínách, při čemž hlavní úlohu bude hrát jeho umístění. Cenu za všestrannost obdrží dále soubor nebo skupina, která bude současně ve zpěvu, tanci a sborové recitaci.

Kulturní večer volyňské mládeže v Meclově

Odbočka Svazu Čechů z Volyně v Horšovském Týně uspořádala v neděli 27. března t. r. v Meclově kulturní večer volyňské mládeže. Tento kult. podnik byl skutečnou událostí nejen pro Meclov, ale pro celé okolí, o čemž výmluvně svědčil přeplněný sál a velký zájem, se kterým byl celý pořad sledován. Zarázela však skutečnost, že se nezúčastnil nikdo z oficiálních osvětových činitelů okresu, přesto, že byli jistě dobře informováni o krásném účelu, který byl sledován.

Večer zahájil předseda okresní odbočky Svazu Mikuláš Šulzenko, který stručně a le výstižně seznámil účastníky s bohatou historií vol. Čechů, epejeji emigrace, práce, utrpení, boje, vítězství a návratu a vyzvedl jejich pevné odhodlání pracovat pro rozkvět vlasti a spolu tvořit radostnou a šťastnou budoucnost všeho čs. lidu.

„Neméně důležité než péče o materiální zajištění a blahobyt je činnost a práce osvětová a kulturní,“ řekl předseda odbočky Šulzenko, „a poněvadž nyní jsou k tomu všechny předpoklady, je třeba tuto činnost rozvíjet, rozšiřovat a prohlubovat. Je třeba těžit z bohatých zkušeností tak drazé zaplacených, nenechat ležet ladem schopnosti naší mládeže a probouzet její dřimající tvůrčí síly.“ Svůj projev ukončil slokou mladého a nadějného vedoucího kulturní skupiny v Meclově Pospíšila:

„K novému cíli upří dneš svůj zrak a k němu spěj, jak dřive, neochvějně, podanou ruku bratra stiskni pevně a činy dokaž, že jsi Volyňák!“

Po úvodním projevu předvedla kult. skup. „Šumavan“ pod vedením krajana Pospíšila svůj program.

V pestrém ale promyšleném a zpracovaném pořadu se střídaly sborové i solové písně, dua a tria s doprovodem kytary, tance a recitace, a to v češtině, slovenštině, ruštině, polštině a ukrajinštině. Zvláště vynikly melodické národní písně ruské a ukrajinské. Libivě působily tance předvedené v nár. ukrajinských krojích. Na všech účinkujících bylo vidět upřímnou snahu přiblížit nám všem tak milý slovanský svět v nejkrásnějších projevech jeho lidové kultury a tvorby.

Byly ovšem i některé nedostatky, chybí a závady, soubor nemá ještě zkušenost a jistotu ve vystoupení, ale má nadšení pro dobrou věc, dobrého vedoucího a blízký a upřímný vztah k tomu, co tvoří. Přihlédneme-li při tom všem ještě k tomu, že členy souboru jsou výkonní zemědělci, kteří se sjíždějí na zkoušky po celodenní práci až ze vzdálenosti 19 km, můžeme výsledky jejich kulturního snažení hodnotit podle toho. Jistě o nich ještě uslyšíme a těšíme se s nimi na druhou olympiádu v Zátci.

Kulturního večera volyňské mládeže v Meclově se zúčastnili za ústředí Svazu Čechů z Volyně kult. ref. Vlad. Libovický a předseda red. Jar. Chudoba, který promluvil o významu probouzející se kulturní činnosti vol. krajanů, o způsobech jejího usměrňování a účelu, který by měla sledovat. Řekl v podstatě toto:

„Vážení přátelé, milí krajané z Volyně! Dovoľte, abych Vás co nejsrdčeňji po-

zdravil jménem ústředního výboru Svazu Čechů z Volyně a redakce Věrné stráže.

Uvítali jsme vaši myšlenku na uspořádání tohoto dnešního kulturního večera s opravdovým nadšením, poněvadž dovedeme ocenit, kolik dobré vůle, upřímné snahy a obětavé práce bylo zapotřebí k jeho uskutečnění. Je v tom ovšem i trochu sebevědomého uspokojení a čistá radost z toho, jak se ujímá, roste a sílí myšlenka praktického uplatňování slovanské družby, vzájemnosti a spolupráce, kterou Svaz Čechů z Volyně si vzal za svou od svého založení v r. 1946 a jejímiž prvními projevy byly zájezdy souboru vol. mládeže v r. 1947 na Moravu, do okresů v záp. Čechách a olympiáda lidového umění a tvorby vol. Čechů, pořádaná v listopadu minulého roku.

Účelem veškeré kult. činnosti SČZV bylo a je probuzení dřimajícího tvůrčího zájmu naší mládeže, která má ty nejlepší předpoklady, aby se stala propagátorkou myšlenky slovanské vzájemnosti, neboť vyrostla v prostředí, v němž se postupovaly a doplňovaly především kulturní vlivy národa ruského, ukrajinského a polského. V tomto bohatém a různorodém kulturním prostředí formovala se její mentalita, působily na ni vlivy bratrských slovanských národů — z tohoto prostředí vyrostla česká mládež — národně uvědomělá, vlastenecky citící a zároveň slovanská v nejlepším slova smyslu — nadšená pro vše, co pojí a sblíží Puškina s Mickiewiczem, Ševčenku s K. H. Máchou a co jim dovoluje přes různost řeči najít řeč společnou.

Není náhodou, že se naše vol. mládež za účinné podpory starších vol. krajanů ujímá této vděčné a záslužné — ač těžké — práce, není projevem separování se, že zatím jen v užším okruhu tuto činnost vyvíjí. Je to jen logický důsledek skutečnosti, že naše vol. větev žila 80 let v tomto bratrském slovanském prostředí, z něhož si přimáší mnoho, velmi mnoho cenných zkušeností, poznatků, naučení — a dokonce charakterové rysy východních Slovanů: bezprostřednost, srdečnost, upřímnost, pohostinnost — prostě to otevřené srdce — a широкою душою — jak říkali Rusové, a z tohoto bohatství chce nyní rozdávat.

V prvních okamžicích našeho návratu do vlasti, kdy byly na pořadu existenční zájmy, osidlování, umísťování, kdy se vyskytovaly různé disonance, nepochopení, nedůvěra a nezájem se strany spoluobčanů, rozhořčení, zklamání a uzavřená zatrpklost se strany naší, nebylo dostatečných předpokladů k tomu, aby se toto vše projevilo v náležitém světle a měřítku. Dnes však, když tyto naše starosti zásadního rázu ustoupily starostem jen „každodenním“, jak je čas a život přináší a zase řeší, dnes se otvírají před naší mládeží široké perspektivy kulturního zapojení, uplatnění a vyniknutí, které musí být za každou cenu dobře využity a usměrňeny, aby byl splněn a dokončen historický úkol, který připadá naší volyňské krajanské větvi. Tak jako jsme na Volyni šířili čest a slávu dobrého českého jména — tak doma ve vlasti budeme prakticky ukazovat, jak je třeba chápat a realizovat myšlenku slovanské družby, vzájemnosti a spolupráce. Ne slo-

Povinná báseň pro 2. olympiádu lidového umění a tvorby:

Josef Hora, národní umělec

Zpěv svobody

To jsem já,
Svoboda mladá, rozkvetlá
v červený květ.

To jsem já,
z děsu dýmavých měst, z bídy vyrostlá.
Mých kořenů tma
pila krev polí a otroctví
tisícileté.
Jsem strom, jenž bouřemi dral se a ví,
že košatí v slunci, že kvete.
Oči tisíců dívají se na mě.
Jsem jejich víra jich lidství, jich sen.
Jsem jejich vztyčené rámě
v dokonalejší den.

Jsem továren vířivá píseň,
továren, v nichž budu tkát
ze dnů, jež neví, co tiseň
a neví, co křivda, co hlad,
vaše štěstí, váš šat.

Jsem žlutá pláň zvlněných klasů.
Vy hospodáři, stojící nade mnou
v praskotu zrání, v šeptu podzemních
hlasů
slyšte píseň mou tajemnou.

Jsem most
z věčerstva v budoucnost,
Nad starým světem nový klenů Vám svět
rukou, kladivem převratných let,
rovnost, jednomyslnost díla.

Jděte, zpívejte rudý, nezmarý zpěv.
Pro čas, jenž pohnuv se odvážně letí,
pro vaše mocnější, moudřejší děti
mozek, ramena, krev,
všecko dejte!
Pozdrav pokoje těm, kdo se nedožili.
Čin spravedlnosti těm, kdo ví.
Prvního máje den bílý,
svátek nadějí, splnění,
v družnosti sílu.

va — ale činy, ne prázdné fráze — ale opravdový, upřímný vztah — jen tak poznáme opravdu své veliké a věrné bratry a spojence — národy Sovětského svazu, které jsou dnes spolu s ostatními slov. národy a zeměmi lidových demokracií jedinou, ale mohutnou zárukou míru a lepší, šťastné budoucnosti lidstva.

Závěrem děkuji jménem Svazu Čechů z Volyně předsedovi okresní odbočky br. Šulzenkovi za cílevědomou aktivitu a krásný kus vykonané práce, dále skromnému, ale úspěšnému a nadějnému spoluvůdci dnešního kult. večera br. Pospíšilovi a také účastníkům I. olympiády lidového umění a tvorby vol. Čechů, sl. Kazilovské a Šulzenkovy mladšímu, kteří přinesli „to svaté nadšení — nebeský plamen“ — jak říká básník — do tohoto prostředí a podnítili tvůrčí elán v srdcích všech účastníků, jimž rovněž patří naše uznání a srdečný dík.

Ať žije, sílí a roste a vzájemným poznáváním necht se šíří a prohlubuje družba všech slovanských národů!

Ing. Alois Červín:

Kolíňák na Volyni

Vzpomínky na Volyn (Pokračování)

Pro volyňské krajany byla návštěva člověka ze staré vlasti svátkem. Ten den vesnice nepracovala a tak jsem při dopoledním proslovu ohlásil na odpoledne přednášku a lidé se sešli pod košatými stromy nebo na louce a v případě nepříznivého počasí ve škole. Vidím do dnes živě před sebou volyňské matky, jak sedí na trávě s dětmi na klíně a pozorně poslouchají. A snad i leckteré dítě, které se tehdy důvěřivě opíralo o otce či o matku, padlo později v slavné bitvě u Dukly.

Když mluvím o těch košatých stromech, vzpomínám, jak v jedné české vesnici blízko města Vladimíru Volyňského měl pravoslavný farář, Ukrajinec, zahradu s řadou vysokých stromů. Jejich původ byl zajímavý a dokazoval zároveň dědičnost stejného povolání v jednom rodě. V této kněžské ukrajinské rodině dědil totiž nejstarší syn kněžské povolání po otci, který vždy při narození dítěte zasazoval strom. Kdybyste viděli ten háj mohutných stromů, který obracel na sebe pozornost všech cestujících, jezdících po blízké železnici, řekli byste jako já, že tento kněžský rod byl opravdu mohutným rodem.

V této české vesnici u Vladimíru Volyňského, která byla jedinou českou osadou v ukrajinském moři — nejbližší české vesnice byly totiž příliš daleko —, jsem též poznal, jak mezi pravoslavnými národy úspěšně pracovali baptisté, kteří se od ostatních křesťanských vyznání liší tím, že křtí lidi dospělé, kdežto jiná křesťanská vyznání křtí již děti. Podle vypravování Čechů, měli baptisté mezi Ukrajinci velké úspěchy a získali též některé Čechy. Ba, v této české vesnici se stal případ, že v jedné české rodině se stala baptistkou i manželka Čecha, který jí přestup k baptizmu rozmlouval. Ale bylo to marné, žena ho se slzami prosila, aby jí viru nebral. Vcelku bych řekl, že evropský východ je oblastí, kde lze mluvit více o skutečném zájmu o náboženské otázky nebo kde poměrně snadno může být vzbuzen.

Myslím, že do tohoto ovzduší, v němž je zájem o tajemné, mystické otázky života, jaké se pokouší řešit náboženství, zapadá na evropském východě i náboženský život Židů. Pakli ovšem nemám zde užítí minulého času: zapadala. Neboť Hitler takřka zničil východoevropské židovstvo. Zajímá mě se vždy o židovský náboženský život a s největším zájmem jsem čítal čistě židovskou literaturu. Dověděl jsem se přitom leccos o židovském pohrání křesťany, jenže to mohlo být ozvěnou toho, čím křesťané volali do židovského lesa, ale dověděl jsem se i mnoho dobrého a poučného. Pokud jsem pak přišel do bezprostředního styku s polskými Židy, neodnášel jsem si nepřiznivý dojem. Uvedu dva příklady ze styku se židovskými hochy. Jeden mně nesl kufr od stanice autobusů ve Vladimíru Volyňském na nádraží. Býval bych si

dovedl kufr odnést sám, ale chtěl jsem dopřát výdělek chlápce, který měl velký zaječí pysk. Bylo mně ho líto a udělal jsem si představu o chudobě jeho rodičů, kteří patrně neměli dost peněz na to, aby hned po narození chlápce dali pysk operovat. Chlapec v důsledku tohoto neoperování i velmi špatně mluvil. Byl nevtravý, snad vědomí fyzické slabosti ve srovnání s jinými ho udělalo tak nasmělým. Připomínal mi svou vadou na ústech a svou fyzickou méněcenností jednoho ubohého kosa, kterého jsem z okna našeho bytu v zimě pozoroval: scházel mu kus spodní čelisti zobáku a marně se při klofání do nasypané potrawy namáhal sevřít kousek jídla tímto poškozeným zobákem. Kolikrát jsem si na toho kosa vzpomněl, kdy ho asi hlad zahubil. Podobně vzpomínám na ubohého židovského chlápce z Vladimíru Volyňského. Kde asi zahynul? V plynové komoře nebo nad hromadným hrobem německým kulometem?

Druhého židovského chlápce jsem poznal v Křemenci ve východní Volyni, když jsem tam se ženou přenocoval u jednoho českého cukráře a dali jsme chlápce napřed večer peníze na lístky do autobusu, kterým jsme chtěli jet druhého dne ráno do slavného poutního kláštera Počajeva. Moje žena měla obavu, že hoch druhý den s lístky nepřijde, ale já jsem měl jakousi jistotu. Že chlapec je spolehlivý. Také náš bodrý český hostitel ženu ujišťoval, že chlapec určitě přijde.

A opravdu hoch seděl s dvěma lístky na schodech, vedoucích k našemu pokoji. Již od časného rána. Tenhle dubenský hoch byl opak onoho chlápce z Vladimíru Volyňského. Nedal se odbýt, když se nám večer nabízel, že opatří lístky do autobusu, ale držel slovo. Přesvědčili jsme se též ráno, že jsme udělali dobře, když jsme si ty lístky opatřili, protože autobus byl napaný.

A ještě něco o Židech z Dubna a z Počajeva. Z Dubna totiž jel autobus do Křemence a odtud do Počajeva. Ale ten příjezd do Dubna řečneme autobusem z Lucka, jak jsme se také my do Dubna dostali! U konečné stanice autobusu v Dubně se kolem vystupujících cestujících nahnula spousta židovských nosičů překlukujících jeden druhého, že v první chvíli si člověk myslil, že se z toho křiku zblázní. Jeden nosič přes druhého totiž nabízel jeden z několika autobusů, které již čekaly na příjezd autobusů z Lucka. Avšak nabídl své služby cestujícím, hodlajícím jeti do Křemence. Hluk trval krátký okamžik, ale co do úsilovnosti přemýšlení byla to malá věčnost, než západní člověk pochopil, že žvoucí nadháněči pění na příklad nadšenou chválu, že ten jejich autobus jede dřív než tamhle ten druhý atd.

Ale počkejme, ještě jsem si na něco z toho Křemence vzpomněl. Když jsme tam vystoupili z dubenského autobusu, nevěděli jsme, na koho se obrátit. Na štěstí byla stanice autobusů blízko cukráře, jehož jméno na štítě nad krámem vypadalo nápadně česky. Obrátili jsme se tam s prosbou o radu či o pomoc a starý cukrář se svou ženou, velmi ochotní lidé, jak bylo možno říci o každém volyňském Čechu, nabídli nám sami laskavě pokoj k přespaní. Oba starší manželé ukázali se také velmi příjemnými společníky, ráno pak hostitel — připraviv nás na to šibalsky — uvedl v úžes židovského hochy, který na nás svědomitě čekal na schodech, když na něj spustil židovským žargonem. Užas

A. C. ПУШКИН

ПАМЯТНИК

Я памятник себе воздвиг нерукотворный;
К нему не зарастет народная тропа;
Вознесся выше он главою непокорной
Наполеонова столпа.
Нет! весь я не умру: душа в заветной лире
Мой прах переживет и тленья убежит —
И славен буду я, доколь в подлунном мире
Жив будет хоть один пиит.
Слух обо мне пройдет по всей Руси великой,
И назовет меня всяк сущий в ней язык:
И гордый внук славян, и финн, и ныне дикий
Тунгус, и друг степей — калмык.
И долго буду тем любезен я народу,
Что чувства добрые я лирой пробуждал,
Что в мой жестокий век восславил я
свободу.

И милость к падшим призывал,
Веленью Божию, о Муза, будь послушан;
Обиды не страшись, не требуй и венца;
Хвалу и клевету приемли равнодушно,
И не оспаривай глумца.

A. C. ПУШКИН

ТУЧА

оследняя туча рассеянной бури!
Одна ты несешься по ясной лазури,
Одна ты наводишь унылую тень,
Одна ты печалишь ликующий день.

Ты небо недавно кругом облегла,
И молния грозно тебя обвивала,
И ты издавала таинственный гром,
И алчную землю поила дождем.

Довольно, сокройся! Пора миновалась,
Земля освежилась, и буря промчалась,
И ветер, лаская листочки дресес,
Тебя с успокоенных гонит небес.

A. C. ПУШКИН

СИБИРЬ

Во глубине сибирских руд
Храните гордое терпенье,
Не пропадет ваш скорбный труд
И дум высокое стремленье.

Несчастью верная сестра,
Надежда в мрачном подземелье
Разбудит бодрость и веселье.
Придет желанная пора.

Любовь и дружба до вас
Дойдут сквозь мрачные затворы,
Как в ваши каторжные норы
Доходит мой свободный глас.

Оковы тяжкие падут,
Темницы рухнут, и свобода
Вас примет радостно у входа,
И братья меч вам отдадут.

A teď k těm Židům v Počajevě. Počajeveská lávra má nádhernou polohu. Leží na kopci, s něhož zvedá vysoko k nebi své dost západnický vyhlížející věže. Hlavní chrám je zasvěcen Panně Marii, která se podle zbožné pověsti zjevila zakladateli kláštera, když pásal ovce. Kopec, na němž kromě klášterních budov je městečko, ve kterém jsme našli dvě české rodiny, byl obklopen hlubokými lesy. chlapečův neznal opravdu mezi.

(Pokračování)

Stále vzpomínáme na našeho drahého otce a manžela Antonína Pokorného, nar. 17. 7. 1903 v Malované, okres Rovno na Volyni, který pro naši vlast a svobodu položil život v boji s okupanty dne 11. 10. 1944 v Jaslyškách u Dukly. Žil šel a pracoval pro svoji rodinu a hrdinně bojoval za naši svobodu. Budiš ti daleká země lehkou! Kdož jste jej znali, věnujte mu s námi tichou vzpomínku! — Manželka, dcera Liduška, tchán i tchyně.

Mohl kdo přinést větší oběť? Na obrázku je Vlad. Malhaus, nar. 1901 v Hrušvicích na Volyni, jenž společně se svými dvěma syny Vladimírem, nar. 1927, a Josefem, nar. 1924, padl v bojích u Dukly.

Žili prostým životem prostých lidí a zemřeli hrdinnou smrtí tak prostě, jako byl jejich život, bez násilných křečí a přepjatých výkřiků.

Kéž je Vám, naši hrdinové, ona země drahá, země milovaná lehkou. Vaše památka neuhasne v našich srdcích.

Ke vzpomínce celé rodiny se připojuje i naše redakce a administrace.

Kočina Václav, příslušník Rudé armády, nar. 1911 v Novokrajevě. V srpnu 1941 se stal neznámým. Vzpomeňte s námi, kdož jste ho znali. Přesto, že hrob tvůj v dál zůstal neznám, vzpomínka na tebe zůstane vždy živou! Odpočivej v pokoj a světlo věčné nechť ti svítí! — Manželka a děti.

S nezmenšenou bolestí v srdcích a se slzami v očích vzpomínáme onoho osudného dne 10. března 1945, kdy davždy dotlouklo srdce našeho milého manžela a otce Václava Cejhamra, nar. v Jezírku na Volyni. Zemřel po krátké a těžké nemoci v Prešově na Slovensku. Kéž je ti země, v níž odpočíváš, lehká a spánek v ní sladký! Kdož jste jej znali, vzpomenejte s námi! — Manželka a děti.

Bolestně vzpomínáme památku našeho drahého Bohumila Noska, nar. 1921 v Hrušvicích na Volyni. Padl v hrdinném boji u Dukly.

Budiž Ti země lehká a památka na Tvoji hrdinnou smrt nám všem drahá a příkladná.

Víme, že naše svoboda vzrostla i z Tvě oběti a zůstaňš navždy v našich srdcích plát jako světlo lásky k vlasti!

Vzpomínají: dcera, matka a švagrová.

Oznámení

Všem krajanům a příbuzným oznamujeme truchlivou zprávu, že dne 19. března t. r. zemřel v Opavě po vysilující nemoci náš drahý manžel, tatínek a dědeček Václav Perman, ve stáří 60 let, z Rovna na Volyni. Kdož jste jej znali, věnujte mu tichou vzpomínku. Rodina.

Václav Rampas, voják čs. arm. sboru v SSSR, nar. 1920, padl v boji za vlast dne 9. října 1944, projeviv hrdinství a odvahu. Pohřben je v Jablunovce se všemi vojenskými poctami. Nechť je ti země, za jejíž svobodu jsi položil svůj mladý život, lehkou! Spí sladce a my na tebe budeme vždy s láskou vzpomínat! Matka, sestry a bratři.